

# Den 19 juli.

Jeg holdt oppe en gammel artikkel fra 2017 med overskriften «Dame funnet død på Saggrenda Kongsberg» Jeg så på artikkelen en god stund før jeg lå den tilbake ned på matbordet. Jeg tenkte tilbake til den natten, den natten mamma døde. Jeg fikk gåsehud bare av å tenkte på det.

Jeg heter Sara og er nå 14 år, jeg har langt rett brunt hår, ikke noe spesielt egentlig. Jeg har grønne øyne og var egentlig en helt normal tenåring eller, kanskje ikke. Jeg bor alene med pappa og har gjort det en god stund nå. Helt siden mamma døde har det bare vært meg og pappa. Det var to år siden mamma døde. Mamma het Anne Eriksen. Jeg kan fortsatt huske den natten hun døde. Når jeg prøver å se tilbake til den natten kan jeg bare se for meg en masse blålys og lommelykter som peker i alle retninger. Men det er en ting jeg fortsatt kan huske og som jeg aldri kommer til å glemme. Det er mamma som ligger på en oransje bære med et hvitt laken over seg. Jeg kunne fortsatt se den ene hånden hennes stikke ut av det hvite lakenet, hånden var blek og var dekket med sand. Jeg var kald og redd. Jeg husker at en politimann kom løpenes bort til meg med et tykt grått laken. Han satte seg ned på huk ved siden av meg i mens han pakket meg inn i lakenet. Jeg følte ikke med på hva han gjorde eller hva han sa, all konsentrasjonen min var på mamma. Jeg så på mamma bli bært på baren inn i ambulansen, tårene mine rant sakte men sikkert nedover skinnene mine. Jeg kunne ikke gjøre noe for å stoppe det, mamma var død. Det var i hvert fall sånn jeg husket den natten. Den 19 juli 2017.

Drapet skjedde på Saggrenda, et populært badested i Kongsberg. Jeg har alltid sett på Saggrenda som et fint og koselig sted folk kom for å bade men, jeg kom aldri til å se på Saggrenda på den måten noen gang igjen.

Vi var på et bryllup i et av gruves uteleielokaler. En venn av mamma hadde bryllupet, hun het Lydia. Det var en av mammas beste venner, og det var også Lydia som fant mammas døde kropp. Hun sa at hun fant henne liggende ved stranda på Saggrena. Klokken var cirka halv tolv om kvelden når politet kom. Det betyr at Lydia fant mamma sånn cirka klokken elleve om kvelden.

Men tingen er at de aldri fant ut av hvem som gjorde det, hvem som drepte mamma. Det er det som plager meg mest, tanken på at gjerningspersonen som drepte mamma aldri fikk en ordentlig straff og at han eller hun fortsatt går rundt fritt. Politiet ga opp letingen etter gjerningspersonen etter ett år med leting og undersøking. Både pappa og jeg blir plaget av tanken, han har spurt politiet flere ganger om å forsette letingen, men de sier alltid at det ikke er noe de kan gjøre med det og at de har prøvd alt de kan.

Jeg satt ved matbordet å spiste en brøds kive med gulost og drakk et glass med appelsinjuice. Pappa var på jobb, jeg hadde sommerferie men, pappa måtte fortsatt jobbe. Jeg syntes synd på pappa, det virket alltid som om han var så alene. Han var fortsatt veldig glad for å ha meg, det er i hvert fall alltid det han sier.

Det var egentlig en helt normal dag. Jeg bestemte meg for å sykle ned til byen for å møte opp med en av mine beste venner, Elias. Elias var like gammel som meg, han hadde blondt hår og blå øyne. Vi gikk i samme klasse. Vi skulle starte i niende klasse etter sommerferien. Jeg bytta til shorts og en t-skjorte. Jeg skrudde av alle lysene og låste

døra bak meg. Jeg fant fram sykkelen og sykla ned til byen der jeg skulle møte Elias. Vi begge ble enige om å møtes ved REMA 1000. Det tok noen minutter å sykle ned til byen, så fort jeg var framme låste jeg sykkelen og gikk ned til rema og møtte Elias. Etter en stund begynte Elias å klage på varmen, vi satt på en benkene ved matbutikken å mata ender. Det var en fin sommerdag, ikke en sky å se på himmelen. Det var over tretti grader ute men det føltes ut som om det var 40 siden vi satt mitt i sola, solstrålene føltes ut som lasere. Etter en halvtime med snakking kom Elias opp med et forslag om å bade. «Hvor» spurte jeg. «Vi kan sykle bort til Saggrenda, jeg har hørt at det har vært veldig varmt vann der i det siste.» Sa Elias. Jeg tenkte meg grundig om, Elias viste veldig godt hva som hadde skjedd med moren min. «Hvis du ikke vil så trenger vi ikke assa, jeg skjønner at det er vanskelig siden..ja du vet.» Sa han etter en liten stund «Neida det går fint.» sa jeg til slutt med et falskt smil. Jeg var veldig sjeldent på Saggrenda etter hendelsen med mamma. Når jeg tenkte meg om så var det to år siden mamma døde, jeg burde klare meg. Vi begge sykla hjem for å hente badetøyet vårt. «Vi møtes her å fort vi er ferdige ok?» Sa Elias så fort vi henta syklene. Jeg så på han og nikka. Så fort han syklet av gårde gjorde jeg det samme. Når jeg endelig var hjemme slang jeg fra meg sykkelen og låste opp døra. Jeg løp opp trappa og pakket med meg et blått håndkle og badetøy.

En halvtime senere møtte jeg opp med Elias igjen og så syklet vi bort til Saggrenda, det var tungt siden Saggrenda var så langt unna. Jo nærmere vi kom jo større ble klumpen i magen min. Til slutt bestemte jeg meg for å ta meg sammen, jeg var her for å ha deg gøy ikke for å ha det vondt. Når vi var framme var vi begge andpustne. Vi låste syklene våres inntil en stor gran.

Vi var ferdig skifta og lå håndkle våres ned på gresset. Saggrenda fikk meg til å vise en dårligere versjon av meg selv men jeg prøvde å hindre i at den syntes. Etter en time med bading og masse latter lo vi begge på håndklene våres å så opp mot himmelen. «Når har du lyst til å dra hjem?» spurte Elias å så på meg. «Kanskje om en time?» svarte jeg. «Enig.» sa Elias til slutt. De gikk noen minutter før jeg hørte en bil som kjørte forbi, jeg snudde meg å så på den. Først virket den som en ganske normal bil, ikke noe spesielt, men noe føltes rart, det var noe spesielt med bilen. Jeg vet ikke hva, men jeg fikk bare en rar følelse av at den var kjent på en eller annen måte. Jeg følte med på den, den parkerte på parkeringsplassen baksiden venda mot oss. Bilen var svart og hadde et grønt skilt bakpå, på skiltet sto det KT60012. Det betydde at bilen var fra Kongsberg. Jeg bestemte meg for å ta bildet av skiltet bare i tilfelle jeg kom på hvorfor bilen var så velkjent. «Har du lyst til å bade en siste gang?» spurte Elias, jeg svarte ja. Etter en stund i vannet lå vi i sola og tørket oss. Jeg tenkte fortsatt på bilen og hvorfor den ga meg en mystisk følelse. Jeg bestemte meg for å la det være for nå og fokusere mer på Elias i stede for. Det gikk en ti minutter med prating før jeg kom opp med forslaget om å dra hjem. Klokken var halv fem på ettermiddagen. Vi begge ble enige om å ta sykkelturen hjem.

Så fort vi kom til krysset jeg og Elias skulle skilles sa vi begge hadet til hverandre og syklet hver vår vei. Vi begge bodde på Åsen nærme tislegård ungdomsskole.

Helt siden jeg skilte vei fra Elias har jeg tenkt på den svarte bilen jeg så på Saggrenda. Hvorfor fikk jeg følelsen av at den var så kjent? Til slutt kom jeg på noe, jeg syklet hjem så fort jeg kunne. Så fort jeg var hjemme slang jeg fra meg sykkelen og låste opp døra. Pappa var enda ikke hjemme siden han jobber sent. Jeg løp inn på kjøkkenet og grep tak i den gamle artikkelen fra 2017.

Jeg så nøye på bildet med overskriften «Dame funnet død på Saggrenda Kongsberg» det var ikke rart bilen følte så kjent ut, den eksakt samme bilen var på bildet. Jeg så på skiltet på bilen, det var veldig uklart men jeg kunne såvidt se tallene og bokstavene. Jeg tok opp mobilen fra baklomme og fant fram bildet jeg tok av bilen tidligere. Det var helt likt skilt på begge bilene, hva kunne dette bety? Det kunne så klart vært en tilfeldighet, men jeg nektet å tro det. Den svarte bilen sto i bakgrunnen.

Jeg søkte opp skiltet men fant absolutt ingenting. Jeg tenkte meg grundig om før jeg leste igjennom hele artikkelen i håpet på å finne noen svar. Til slutt kom jeg over en rar setning, «Det samme skjedde for to år siden i Funkelia om vinteren. Død kropp funnet begravd i snøen. Hanne Moen var 42 år gammel, Hun var gift med en mann og to barn. Politet ønsker ikke å si noe mer om saken dersom familien ønsker å holde saken diskre.» Jeg kan så vidt huske saken. Jeg fant fram laptopen jeg fikk til jul og gikk inn på soverommet mitt. Jeg søkte opp en gammel artikkel fra 2015. Det tok meg noen forsøk før jeg fant den riktige. Der sto det om Hanne Moen. Jeg begynte å lese gjennom artikkelen. «Hanne Moen var 42 år gammel og var gift, hun hadde to barn. Hanne Moen jobbet som journalist for laagendalsposten.» Akkurat som mamma! Hva kunne dette bety? Hanne Moen hadde akkurat samme yrke som mamma, det betyr sikkert at de kjente hverandre. Men det jeg enda ikke klarte å skjønne var hvorfor både mamma og Hanne ble drept. Hva var det de hadde tilfelles som gjerningspersonen ikke likte? Og hvem er denne såkalte gjerningspersonen?

Plutselig hørte jeg nøkler i døra, det var pappa. «Hei vennen!» Hørte jeg pappa rope . Jeg løp ned trappa og ga han en klem. Klokka var halv sju om kvelden. «Jeg har kjøpt pizza» sa pappa «Hva slags?» spurte jeg. «Jeg har kjøpt to big one pizzaer, det var to for en, en loaded pepperoni og en classic» sa pappa til slutt. Jeg bar Kiwi posen inn på kjøkkenet og skudde på oven og lå begge pizzaene på en rist å inn i ovnen.

Etter vi var ferdige med å spise ryddet jeg opp etter meg å gikk opp på rommet. Jeg hadde lyst til å finne ut mer om mamma. Jeg sa ingenting til pappa fordi jeg vet at han ikke hadde vært alt for glad om han fikk vite hva jeg drev på med. Jeg slang meg ned på senga og tok fram laptopen. Jeg søkte opp artikkelen fra 2017. Jeg så på bildet på forsiden av artikkelen, plutselig så slo det meg, jeg så på den svarte bilen, det var et merket på den. Jeg zoomet inn på bildet. Det var et merke på bilen, et merke jeg aldri hadde sett før. Det var en runding med rød skrift inni. Jeg så ikke alt som sto men jeg kunne se de første bokstavene, Arch var de neste bokstavene jeg kunne se.

Jeg brukte flere forsøk på å finne ut hva slags merke det var på bilen. Til slutt kom jeg over en nettside med navnet «Arch begravelserbyrå» Jeg trykket inn på nettsiden. Der så jeg en mann på et bilde, han hadde på seg svart dress og slips. Han så ut som han var 40 år i hvert fall. Men hva hadde han med mamma og Moen sin død å gjøre?

Klokka var halv elleve og jeg bestemte meg for å legge meg. Jeg ble ferdig med å pusse tennene og dusje. Jeg lå meg ned på senga å så opp. Jeg tenkte igjennom alt jeg hadde funnet ut, til slutt sovnet jeg i alle tankene om mamma.

Jeg sto opp til lyden av regndråper som slo på vinduet. Pappa hadde allerede dratt på jobb. Jeg gikk inn på badet og så meg inn i speilet og tenkte igjennom alt som hadde skjedd og alt jeg hadde funnet ut. Jeg ville ikke kontakte politiet før jeg sikkert viste hvem gjerningspersonen er.

Jeg gikk ned trappa og så bildet av meg og mamma på veggen, hun smilte bredt og hadde på en grå ullgenser. På bildet var jeg bare 6 måneder. Jeg savner mamma, veldig mye. Jeg pustet dypt og fortsatte å gå ned trappa og inn på kjøkkenet. Jeg smøret meg to brødkiver med brunost og fylte et glass opp med appelsinjuice. Jeg satt meg ned ved matbordet og tok opp telefonen. Jeg bladde igjennom alle meldingene om hva andre hadde gjort eller hva de gjør, noen var på ferie i utlandet mens andre var på Norges ferie. Alle jeg likte å være med var på frie, unntatt Elias. Han var fortsatt hjemme men, han skulle til Spania om mindre enn en uke. Jeg derimot var hjemme, jeg skulle ønske jeg også var på ferie sånn som alle de andre men, det var jeg ikke.

Etter jeg var ferdig med å spise satt jeg meg i hengekøya ute i sola, det var fint vær og ingen skyer å se. Jeg tok opp telefonen og søkte opp «Arch begravelsesbyrå» Jeg bladde litt ned før jeg la merke til en rar artikkel fra Laagendalsposten. «Arch begravelsesbyrå anklages for dårlig oppførsel imot kunder» Jeg klikket meg inn på artikkelen. «Arch begravelsesbyrå anklaget for å ha behandlet kunder dårlig» leste jeg. Jeg ble veldig nysgjerrig å begynte lese igjennom hele teksten helt til jeg kom til slutten. «Skrevet av Anne Eriksen» Jeg hadde munnen på vidt gap når jeg leste hvem som hadde skrevet artikkelen. Det var mamma. Nå var jeg helt sikker på at jeg var på rett spor, Arch begravelsesbyrået hadde garantert noe med mammas død å gjøre. Jeg satt i hengekøya en god stund og grublet på saken. Til slutt kom jeg opp med et forslag, hva om begravelsesbyrået ikke egentlig var noe begravelsesbyrå? Hva om de holdt på en hemmelighet. Isåfall hva var det de gjemte fra oss?

Jeg lå fra meg mobilen og så opp mot himmelen. Jeg kan ikke glemme at det skjedde for 2 år siden. Var de i det hele tatt fortsatt et begravelsesbyrå? Jeg hadde ikke funnet noen nye artikler om dem. Men uansett, hvis det var dem som sto bak drapene så må de fortsatt bli straffet for det. Jeg tok opp telefonen igjen og gikk inn på nettsiden deres, alt så ganske normalt ut helt til jeg så en litt sjokkerende setning «Arch begravelsesbyrå er dessverre lagt ned». Jeg ble litt skuffet egentlig, det var ikke noe mer informasjon å få unntatt å lete etter gamle artikler eller tekster. Det virket umulig å få noe mer bevis. Jeg satt å grublet på saken en god stund. Jeg gikk inn for å hente en saftis ut av fryseren men så kom jeg på noe. Jeg løp opp trappa og inn på pappas soverom. Jeg åpnet alle skuffene jeg kunne se helt til jeg endelig fant hva jeg leter etter. Mammars mobil.

Mobilen var tomt for strøm så jeg gikk ned til stua og til den nærmeste laderen og ladet mobilen i håp om at den skulle vise et svart eple med hvit bakgrunn. Det tok rundt fem til sju minutter før den endelig viste det svarte eple. I en liten periode trodde jeg den ikke kom til å skru seg på, jeg følte meg lettet for å se det svarte eple på skjermen. Jeg kunne huske koden siden jeg alltid fikk lov til å låne mobilen til mamma når jeg var mindre. Det fikk meg til å huske alle de gode minnene jeg hadde med henne, jeg savnet mamma så mye men, jeg prøvde å holde tilbake tårene siden jeg har god erfaring å vet at tårer ikke kommer til å trøste meg på noen som helst måte.

Jeg åpnet telefonen å gikk inn på meldinger. Jeg leste mammas siste meldinger. Jeg så på meldingene og følte en blanding sinne og sårbarhet. Jeg leste meldingene fra et ukjent nummer. «Slett artikkelen dere skrev om meg ellers kommer jeg til å finne deg» «Halo??» «Svar da» leste jeg. Mamma svarte ikke på meldingene men hun hadde lest dem. Jeg følte en klump i halen min forme seg, akkurat nå hadde jeg mikset følelser men, en ting jeg visste var at jeg hadde mer en nok bevis på at jeg viste hvem gjerningspersonen eller gjerningspersonene var. Jeg syntes det er ekkelt at vokse mennesker kan finne på å skrive på den måten.

Jeg bestemte meg endelig å forklare alt sammen til pappa så fort han kom hjem. Klokken var ti på halv fire. I mens jeg ventet bestemte jeg meg fot å ligge ute i hengekøya å fortsette på en serie jeg startet på for ikke så lenge siden. Etter en time begynte jeg å skjenne sur vindt, ikke lenge etter kunne jeg føle regndråper falle på huden. Jeg gikk inn å satt meg i stua. Tiden gikk fort å jeg kunne høre nøkler i døra. Klokka var halv seks. Pappa var hjemme. Jeg ville ikke si noe før vi satt ved matbordet å spiste. Pappa gikk inn på kjøkkenet for å lage mat. Jeg satt fortsatt i sofaen å så på mobilen. En liten stund senere kunne jeg høre pappa rope etter at det var middag. Han hadde laget hjemmelaget tomatsuppe, noe jeg elsket.

Jeg satt meg ned ved matbordet, vi snakket litt før jeg endelig begynte å snakke om hva jeg hadde funnet ut om mammas død og begravelserbyrået med navnet «Arch begravelserbyrå». Pappa ble sjokkert etter hva jeg hadde å si. Han trodde ikke på meg først helt til jeg ga han alt beviset på at det jeg sa var sant. Han ble veldig rørt å begynte å små gråte. Han tok av seg av de svarte brillene for å tørke bort noen av tårene hans med tommelen hans. Etter det snakket vi sammen om saken i noe som virket som sånn evigheter. Vi bestemte oss til slutt å kontakte politiet.

Litt senere så jeg og pappa så på TV sammen. Det var helt stille å bare lyden å TV'en helt til pappa brøt stillheten «Jeg kan ta det herifra vennen, tusen takk for alt sammen» Jeg så på pappa og ga han en stor klem i mens jeg svarte «Det var ingenting, jeg er bare glad for at vi endelig vet hvem gjerningspersonen er. Nå slipper jeg å gå rundt med en vondt følelse av at det fortsatt er hemmeligheter som gjemmer seg rundt alle kanter» pappa smilte og svarte «Jeg er helt enig» Vi satt å så på TV resten av kvelden.

En uke senere fikk vi vite at gjerningsperson ble dømt til 11 år i fengsel og forvaring. Det føltes ut som om flere kilo ble dyttet av og bort fra skuldrene mine, klumpen i halsen var endelig borte og skulle for alltid bli borte. Jeg kunne endelig sove om natten uten å få mareritt annenhver dag.